

ὄργανα τῆς τέχνης του, τὴν μακρὰν ῥάβδον μὲ τὴν ἀγκούλαν. Τούτων ὅλων ἕνεκα ὁ φίλος Κουτοφέρνης, ἀναπολόγητος—διότι καὶ ἂν ἀπετόλμα νὰ εἶπη, ὅτι ἐπῆγεν μασκαρδιασμένος νὰ κάμῃ ρεντεβοῦ, δὲν θὰ καθίστατο πιστευτὸς—ὠδηγήθη εἰς τὰ ἀστυνομικὰ μέγαρα, ὅπου ἐπέρασε τὴν νύκτα του στὴ δροσά.

*
* *

Τὴν πρωΐαν ἤχθη πρὸ τοῦ ὑπαστυνόμου ὅπως ἀνακριθῇ.

Καὶ τῷ λέγει ὁ ὑπαστυνόμος.

— Βρὲ μασκαρᾶ, μπερπάτη, τσακπίνη τοῦ διαβόλου, κλέφτη, τί γύρευες στὰ ξένα παράθυρα;

Καὶ ὁ κ. Κουτοφέρνης ἀπαντᾷ :

— Κύριε, μὲ συγχωρεῖς, ἔτσι δὲν ὑβρίζουν τοὺς ἀνθρώπους, ἤμπορεῖ νὰ ἦμαι μασκαρᾶς, ἀλλὰ μετεμψι-σμένος . . . Ἐγὼ εἶμαι φοιτητής. Εἶμαι ὁ κ. Κουτοφέρνης, ἀπὸ τὴν Κούλουρη . . . Καὶ πρόκειται μάλιστα νὰ δώσω καὶ ἐξετάσεις . . . Μὲ ξένα παράθυρα ἐγὼ δὲν ἔχω σχέσεις . . . Ἀλλὰ ἕνας γάτος ἔβαλε τοὺς σκύλους τῆς γειτονίας καὶ μὲ ἔβαλαν μ'προστά, καὶ κοντὰ στοὺς σκύλους οἱ ἄνθρωποι, καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς οἱ κλητῆρες. . . Ὡστε συνέβη λάθος, παρεξήγησις . . .

— Τί λές, μωρὲ θεομπακίτη! Κορόϊδο . . . Κλητῆρες, ψάξετέ τον !

Καὶ ἐρεύνης γενομένης ἀνεκαλύφθη καὶ κκτεσχέθη ἡ ἐν τῷ κόλπῳ του ἐρωτικὴ ἐπιστολή, ἣτις ἀνοιχθεῖσα ἀνεγνώσθη εἰς ὑπῆκοον πάντων, εἶχε δὲ ὡς ἐξῆς :

Φιλτάτη μου καὶ ὑπεραγαπωμένη Κατῆνα !

Ἐνθυμεῖσαι τί μοῦ εἶπες προχθές; Δὲν θὰ γείνης καὶ σὺ μασκαρᾶς; Καὶ ἐγὼ σοῦ ἀπήντησα.—Ἐκάστη σου λέξις εἶνε αὐτοκρατορικὴ διαταγή. Καὶ ἰδοὺ με, πάρειμι ἐν σχήματι διαβόλου, διότι καὶ ὁ διάβολος αὐτὸς ἤθελε λατρεύσει τὰ κάλλη σου, ἂν σὲ ἔβλεπε.

Κατῆνα τ' ὄνομά σου ἐγὼ θὰ στὸ ἀλλάξω,
Αἰκατερίνη νὰ σὲ πῶ ἴσως καὶ σὲ μαλάξω.

Τὰ ῥεῖλαι σου; Κατῆνα

Ἐρυθρὸ ἔναι ὅλο, ἴνα

Τὴν καρδίαν μου μαράνη

Κ' ἔπειτα μοῦ τὴν ἰάνη.

Αὔριον λοιπὸν τὸ μεσονύκτιον ἐτοιμάσου ἵνα ἀμοιβαίως κληθῶμε, ἀφοῦ οἱ γονεῖς σου εἶνε τοσοῦτον σκληροτράχηλοι. Τὴν αἵθουσάν μου τὴν εὐπρέπησα καὶ ἡ εὐνὴ μᾶς ἀναμμένη κενή.

Ὅ μὲχρι δευτέρας παρουσίας λάτρης σου.

Κουτοφέρνης.

Πρὸς τὴν κυρίαν δεσποινίδα καὶ μέλλουσαν σύζυγόν μου ἀγαπητὴν Κατῆναν Ἀσπρομμάταν. I. X.

— Ἀσπρομμάταν; ἀνεβόησεν ὁ ὑπαστυνόμος, μωρὲ κακοῦργε, αὐτὴ ἔναι ἀδελφὴ μου! Ὡ τὸν μουστέρη! Σὺ εἶσαι λοιπὸν ποῦ κάθε βράδυ δὲν ἀφίνεις τὴν γειτονιά νὰ κλείσῃ μᾶτι μὲ τὰ μαντολίνια. Λάβε αὐτὴν ὡς ἀμοιβὴν τῶν κόπων σου !

Καὶ ἐπάφλασεν ἡ παλάμη τοῦ ὑπαστυνόμου προσκολληθεῖσα ὅλη ἐπὶ ξηρᾶς παρειᾶς τοῦ Κουτοφέρνη, ὅστις ἐπετραύλισε:

— Τί κτυπᾶς ἔτσι; . . . ἔχετε λάθος ἐκ παρεξήγη-σεως . . . Ναὶ μὲν, μοιάζει τὸ ὄνομα ὡς τῆς ἀδελφῆς σας, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ ἀδελφὴ σας . . . εἶνε ἄλλη, καὶ μάλιστα εἵμπορεῖ νὰ σᾶς τὸ διαβεβαιώσῃ καὶ ἡ ἰδία . . . Ἐπειτα ἡ ἀδελφὴ σας, κύριε, δὲν ἦτο εἰς τὸ παράθυρο τὴν ὥρα ποῦ ἐγὼ ἀστειζόμην μὲ τὸν γάτο σας . . . καὶ διότι, ἐπειδὴ, δηλαδὴ ἔχετε λάθος . . .

Ἄντ' ἀπαντήσεως ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ἤρε μὲ τῆς σθερακαῖς καὶ οἰμώζοντα τὸν ἀπέπεμψε. Ἀλλὰ τὸ μασκα-ραλίκι τοῦ φίλου Κουτοφέρνη δὲν περιορίσθη ἕως ἐδῶ, διότι νυκτόβιοι ἀλῆται τῷ ἀφῆρσαν ἐκ τοῦ δωματίου τὴν μοναδικὴν ἐνδυμασίαν του καὶ ἠνάγκασαν τὸν φου-καρᾶ νὰ οἰκουρῇ μέχρι σήμερον μὲ τὴν διαβολικὴν του στολήν. Καὶ ἂν θέλετε πᾶμε νὰ τὸν δῇτε.

Παλιάνθρωπος.

BAL COSTUMÉ.

Νὰ εἶχα μᾶτις δώδεκα νὰ ἔβλεπα τὸν μπάλο,
Ποῦ γίνεται μὲς στοῦ Μελα τὸ λουλουδάτο σπῆτι,
καὶ νάχα λύραις ἑκατὸ γιὰ νὰ ἔμπορῶ νὰ ψάλλω
ἐκεῖνο τὸν ἀθάνατο ἀφρὸ τοῦ Καμπανίτη.
Ζακίστηκα, ἐσάστισα, δὲν ξέρω πῶς ν' ἀρχίσω,
τί πρῶτο καὶ τί ὕστερο νὰ γλυκοτραγουδήσω.

Ἐστραβωθῆτε, μᾶτις μου στραβὰ καὶ θαμπωμένα,
νὰ δῇτε τὸν Παράδεισο μὲ τὰ Οὐρὶ τριγύρω,
καὶ ἀνοίξετε, ρουθούνια μου κατασυναχωμένα,
νὰ πάρετε ἀναπνοὴ γεμάτη ἀπὸ μῦρο.
Μέσα σὲ τόση ὡμορφιὰ καὶ νερότη ζηλεμένη,
ἂν καὶ γεμίζῃ ἡ κοιλιὰ, τὸ μᾶτι δὲν χορταίνει.

Προβάλλει μία Δόγισσα βελουδοφορεμένη,
μὲ τὸ πολὺ τῆς μάλαμμα τὰ μᾶτις μου σκοτίζει,
καὶ ὅλο πάει καὶ ἔρχεται κατακαμαρωμένη. . .

Ἄχ! δὴ χιλιάδες τᾶλλα καὶ ἡ Δόγισσα κοστίζει. . .
Μονάχα τὸ κοστοῦμί τῆς ἂν μοῦδινε ἐκεῖνο,
ἔμπορῶσα Δόγης καὶ ἐγὼ ἀληθινὸς νὰ γίνω.

Νά! νά! καὶ μία Ἀρτεμις μὲ βέλη εἰς τὴν πλάτη,
φωτιαῖς ἀπὸ τὰ μάγουλα καὶ ἀπὸ τὰ μᾶτις χύνει,
πότε τὸν ἕνα κυνηγᾷ καὶ ἄλλο διπλωμάτη,
καὶ πότε πάλι στέκεται καὶ ξεροκαταπίνει.

Ὁ γέρο Φῶρδ τῆς ρίχνεται μὲ ὅλα τὰ σωστά του,
ἐστὶ πείσμα μᾶς μελαχροινῆς, ποῦ ἔρχεται κοντὰ του.

Τὴν ἔπαθες, μελαχροινὴ κι' ἀφράτη Φαβορίτα,
 ὅπου σὲ βλέπω νὰ πετᾷς καὶ ὄχι νὰ χορεύῃς.
 — Ἡ Ἀρτεμις ἐπλήγωσε τὸν Πρέσβυ μὲ σαίτα,
 καὶ σὺ ἀλλάζεις χρώματα, θυμόνεις καὶ ζηλεύεις.
 Ἡσύχασε, μελαχροινὴ, γιὰ τοῦτο μὴ σὲ μελλῇ,
 καὶ ὅλα πάλι ζάχαρι θὰ γίνουνε καὶ μέλι.

Ἄμμ' τί σοῦ λέει ἡ ὑψηλὴ βασίλισσα ἐκείνη,
 ὅπου φορεῖ διαμάντινο ἴσθιν κεφαλὴ στεφάνι,
 κι' ἡ μαρμαρένια πλάτη της χωρὶς μιλιὰ σ' ἀφίνει,
 καὶ μόλις ὡς ἱστό γόνατο ὁ Ροῦκης θὰ τὴν φθάνῃ;
 Ἄπ' τούτη τὴ βασίλισσα μιὰ θὰ ζητοῦσα χάρι,
 νὰ μοῦδινε τὰ μπράτσα της νὰ τᾶχω μαξιλάρι.

Ἡ Μαργαρίτα ἡ ξανθὴ τοῦ Φάουστ ξεπροβάλλει,...
 πῶς κομματιάζει τῆς καρδιάς, χωρὶς νὰ ἔχῃ βέλη!
 Αὐτὴ ἔχει καὶ τὸ Χρυσὸ σὲ πειρασμὸ νὰ βάλῃ,
 καὶ κάθε Φάουστ ἀναυλὰ ἱστό διάβολο νὰ στέλλῃ
 Σ' ἐνὸς τὸν ὦμο τὴ θωρὴ γλυκὰ γλυκὰ νὰ γέρῃ,
 καὶ ἔξαφνα ὁ διάβολος νομίζω πῶς μὲ πέρνει.

Πῶ! πῶ! ἡ Νύκτα ἔρχεται ἱστό ἄρμα της καθβάλα,
 κι' ἀντὶ σκοταδι ν' ἀπλωθῇ μὲς ἱστοῦ χοροῦ τῇ σφαίρα,
 ἀκτίνες φωτεινότεραι σκορπίζονται ἱστὴ σάλα....
 Ἄν τέτοιαις Νύκτες εἶχαμε, θὰ ἦταν πάντα μέρα.
 Μπαίνει κι' ἡ Νύκτα ἱστό χορὸ, πηδᾷ, στρηφογυρίζει,
 καὶ ὅλους μὲ τὴ λάμψι της θαμπώνει καὶ σκοτίζει.

Μὲ σκούφια κόκκινη ἐμπρός, χωριατοπούλα Ρῶσσα,
 ὅπου γελᾷ ἡ παρθενία εἰς τὰ σεμνά σου χεῖλια,
 ποῦ δὲν μᾶς καμαρώνεσαι γιὰ τὰ πολλὰ σου γρόσα,
 καὶ τὴν καρδιά σου δὲν κεντᾷ ὁ φθόνος καὶ ἡ ζήλεια.
 Ἄν λαχταροῦν τὴ ντροπαλὴ οἱ ἄλλοι ὡμορφιά σου,
 μὰ εἶναι ὡμορφότερη γιὰ μένα ἡ καρδιά σου.

Σὲ βλέπω, οἰκοδόσποινα, σὲ βλέπω, Ἰσπανιόλα,
 γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητη ἱστὴ θέσι σου δὲν μένεις,
 ἐδῶ κι' ἐκεῖ εὐρίσκεσαι γιὰ νὰ προφθάσῃς ἱστό ὅλα,
 καὶ μόνο μὲ τὸ γέλοιό σου τοὺς νηστικούς χορταίνεις.
 Μὲ τόση περιποίησι, μὲ τόση καλοσύνη,
 ποῖός εἴμπορεῖ ἀμέθυτος ἀπὸ χαρὰ νὰ μείνῃ;

Σὰς βλέπω, Ἀρλεκίνοι μου, σὰς βλέπω, Καλαβρέζοι,
 σὰς βλέπω Νύκτες, Μάγισσαις, μὲ ρόδα καὶ στεφάνια,
 μὰ βλέπω, καὶ Ὀλύμπιο τριγύρω μου τραπέζι,
 κι' εὐθὺς ἐνθουσιάζομαι καὶ πίνω μιὰ σαμπάνια.
 ὦ! νὰ καὶ ὁ Γλυκύτατος μὲ γέλοιό εἰς τὰ χεῖλια,
 κι' ὁ Μπούμπουλης μονολογεῖ κοντὰ του γιὰ τορπίλλια.

— Ἐλᾶτε, φίλε κύριε Πρωθυπουργέ, νὰ πιοῦμε
 ἱστό κρασάκι τοῦ Βορδὼ σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι...
 Ἐλᾶτε μέσα ἱστό χορὸ κι' οἱ δυὸ νὰ εὐχηθοῦμε
 εἰρηνικὰ νὰ πάρομε τὸ Ζάγκο καὶ Κριτῆρι.
 Σὰς εὐχομαι, Πρωθυπουργέ, καὶ τοῦ πουλιτοῦ τὸ γάλα,
 καὶ νὰ σὰς δῶ ἀνάποδα μιὰ μέρα.... ἱστὴν κρεμάλα.

Ἐνας σωστός Κισλάραγας μοῦ κόβει τὸν ἄερα,
 ἐνῶ τὸν βλέπεις, ἔξαφνα τὸ μάτι σου τὸν χάνει,
 ποῦ εἶναι; τί νὰ ἔγινε; ... ὦ! νάτος ἐκεῖ πέρα!
 νομίζεις πῶς ξετροῦπωσε ἀπὸ μακρὸ φουστάνι.
 Καμμιὰ γιὰ τὸν Κισλάραγα κυρία μὴν τρομάξῃ,
 σὰς βεβαιῶ πῶς δὲν ἔχει καθόλου νὰ πειράξῃ.

ὦ φουστανέλλα φουντωτὴ καὶ τόσο δοξασμένη,
 ποῦ μιὰ φορὰ ἐστόλιζες κορμιὰ χαριτωμένα,
 σὲ βλέπω μέσα ἱστό χορὸ, ἀλλὰ μασκαρεμένη,
 καὶ ὅλοι κι' ὅλαις σὲ γελοῦν καὶ παίζουने μὲ σένα.
 Σὺ ποῦπρεπε μιὰ ἄγια ἐνθύμησι νὰ μένης,
 κοστοῦμι ἀποκρηάτικο σοῦ ἔμελλε νὰ γένῃς.

Ἐ! δὲν πειράζει, καὶ κανεὶς μὴ στέχη λυπημένος,
 καὶ ἂν ἐνθουσιάστηκα γι' αὐτὴ τὴ φουστανέλλα,
 μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, καὶ εἶμαι μεθυμένος,
 καὶ τὸ κρασί καμμιὰ φορὰ φέρνει καὶ ἱστό τρέλλα.
 Ἀκούς ἐκεῖ! μὲς ἱστοῦ χοροῦ τὰ ἀνοικτὰ σαλόνια
 γιὰ φουστανέλλαις νὰ μιλῶ καὶ περασμένα χρόνια!

Νὰ δᾷ! καὶ ἀμασκάρευτοι χορεύουν γαλονάδες,
 κανεὶς σπαθᾷτος μὲ κοστοῦμι ἱστό μπάλο δὲν ἐφάνη,
 καὶ ὅμως πέρασαν σωστοὶ κι' ἐκεῖνοι μασκαράδες,
 καὶ πρὸ φιγοῦρα θάκταναν μὲ τὰ καινούρια κράνη.
 Χορεύουνε λεβέντικα, ἀστράφτουν τὰ γαλόνια,
 μυρίζει καὶ ἡ σπάθα τοὺς αὐτὴ ἀπὸ κολόνια.

Χορεύετε, χορεύετε, κι' ἐγὼ μονάχος πίνω
 ἱστὴς Ἰσπανιόλας τὴν ὑγεία καὶ τοῦ οἰκοδεσπότη,
 καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἱστό γλέντι μου καμμιὰ φωνὴ ἀφίνω:
 «Γεῖά σου, ἀσίκη Μπούμπουλη καὶ γέρο Παναγιώτη».
 Ἐμέθυσα ἱστό ἀληθινὰ, καὶ μόνος μου σαλτάρω...
 Ἄερα, τόπο, ὅλοι σὰς, κατήφορο νὰ πάρω.

Souris.

ΕΙΣ τὸ ἄμα τῇ εἰσόδῳ τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς Κρεο-
 πωλεῖον τῶν **Ἀδελφῶν Γυφτοπούλων** θὰ πωλοῦνται
 καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἀπόκρεω ὑγιέστατοι καὶ πα-
 χύτατοι **ἄμνοί.**

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»